De Zoon van God uit Egypte geroepen

Lezen: Matthéüs 2: 1-15

Tekst: Matthéüs 2: 13-15

Zingen:
Psalm 80: 6
Psalm 81: 11
Psalm 89: 10, 12
Psalm 68: 9
Psalm 68: 7

Geliefde gemeente, wanneer begon eigenlijk het lijden van de Heere Jezus Christus? Dat begon niet pas in de hof van Gethsémané of in de nacht waarin Hij verraden werd. Het lijden van de Heere Jezus Christus begon al in Bethlehem, toen Hij daar geboren werd en neergelegd werd in de kribbe. Wij belijden met Zondag 15 van de Catechismus, op grond van Gods Woord, dat de Heere Jezus Christus de ganse tijd van Zijn leven heeft geleden. Dus vanaf Zijn geboorte. En onder dat lijden en op die lijdensweg hoorde ook Zijn vlucht naar Egypte, waarbij wij deze morgen stil willen staan.

Waarom moest de Heere Jezus nou als een klein kind van nog geen twee jaar naar Egypte vluchten? Wij kennen de geschiedenis, en jullie ook, jongens en meisjes. Koning Herodes wilde de Heere Jezus doden. Toen die wijzen uit het oosten naar Jeruzalem kwamen en zij zochten de geboren Koning der Joden, wilde Herodes dat Kindeke ook wel gaan opzoeken. Maar niet om Het te aanbidden, maar om Het te doden. Zie echter de trouwe zorg van God de Vader over Zijn Zoon Jezus Christus. Jozef, de aardse vader van de Heere Jezus, kreeg een droom. In die droom kreeg hij een boodschap van de Heere. Hij moest vluchten naar Egypte en daar samen met het Kindeke en Zijn moeder blijven totdat de Heere weer zou zeggen dat ze terug konden keren. Zo moest dat kleine Kind, dat pasgeboren Kind Jezus, al vluchten. Maar die vlucht, zo zullen wij vanmorgen horen, was een Borgtochtelijke vlucht.

Waarom moest Matthéüs dit nou gaan beschrijven aan het begin van zijn evangelie? Waarom moest hij nu beschrijven dat Jezus zo jong al moest vluchten naar Egypte? Dat zegt de engel ook duidelijk tegen Jozef in vers 13: *Want Herodes zal het Kindeke zoeken, om Hetzelve te doden*. Dat heeft Matthéüs wel begrepen, daarom heeft hij het ook opgeschreven door de Heilige Geest. Maar we willen dieper kijken naar deze woorden. Moest Matthéüs dit alleen maar beschrijven om ons te laten weten hoe de Vader Zijn Zoon voor de moordaanslag van Herodes wilde bewaren? Moest Matthéüs dit alleen maar beschrijven om ons te laten weten dat de Heere Jezus ook nog een poosje in Egypte is geweest, zonder meer? Nee, dat niet alleen. Want misschien is het u wel opgevallen toen we samen de Schriften hebben gelezen in Matthéüs 2. Matthéüs eindigt dit deel van de heilsgeschiedenis met de woorden in vers 15: *Opdat vervuld zou worden, hetgeen van den HEERE gesproken is door den profeet, zeggende: Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen*.

Dat onderwijs bevat rijke lessen die we met de hulp van de Heere vanmorgen willen overdenken. Wij schrijven als thema boven de prediking: **De Zoon van God uit Egypte geroepen**. Drie gedachten:

1. Christus werd geroepen uit het diensthuis.
2. Christus werd geroepen door het rechthuis.
3. Christus werd geroepen naar het Vaderhuis.

1. Uit het diensthuis

Als Matthéüs, hier geleid door de Heilige Geest, zijn pen moet pakken om het een en ander over de weg van de Heere Jezus te beschrijven, grijpt hij in deze geschiedenis terug naar een woord uit het Oude Testament. Hij citeert hier, iets wat we heel veel tegenkomen in het evangelie naar de beschrijving van Matthéüs. Concreet citeert hij een woord uit de profetieën van Hosea, hoofdstuk 11 vers 1: *Als Israël een kind was, toen heb Ik hem liefgehad, en Ik heb Mijn zoon uit Egypte geroepen*. Dat woord citeert Matthéüs hier in onze tekst. Als we nu goed luisteren naar de woorden van Hosea en de woorden van Matthéüs, en we zouden ze even naast elkaar leggen, dan hebben ze het allebei over *Mijn zoon uit Egypte geroepen*. Maar toch bedoelt Hosea aanvankelijk wat anders dan dat Matthéüs het hier in onze tekst bedoelt. Dat moeten we eerst even helder krijgen om de rijkdom van onze tekst te kunnen ontdekken.

Eerst Hosea 11 vers 1: *Uit Egypte heb Ik Mijn zoon geroepen*. Wie bedoelt Hosea met 'Mijn zoon'? Heel eenvoudig: het volk Israël, dat inderdaad meer dan 400 jaar in Egypte is geweest. We komen dat wel meer in de Bijbel tegen, dat het volk Israël de naam krijgt 'Mijn zoon', zoon van God. Ik zal u een voorbeeld geven. Toen dat moment inderdaad aangebroken was dat de Heere met een krachtige hand Zijn volk uit Egypte zou gaan verlossen, zond Hij Mozes naar Farao. We kennen de geschiedenis. Mozes komt uiteindelijk met zijn broer Aäron voor Farao te staan met het verzoek om het volk Israël te laten trekken. En hoe spreekt Mozes dan over het volk Israël? *Alzo zegt de HEERE: Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, is Israël. Laat Mijn zoon trekken, dat hij Mij diene*. Ziet u wel, gemeente? Hier wordt Israël als bondsvolk van God aangeduid met 'Mijn zoon', 'Mijn eerstgeborene in Israël'. Dus als Hosea in zijn profetieën zegt: *Ik heb Mijn zoon uit Egypte geroepen*, dan herinnert de profeet het volk Israël aan de verlossing uit Egypte ten dagen van Mozes en Aäron.

Dit moeten we eerst helder hebben. Want zoals eens het volk Israël uit Egypte werd geroepen, zo heeft ook God Zijn Zoon Jezus Christus uit Egypte geroepen. Hoe kon de Heere Israël uit Egypte roepen? Dat kon alleen maar omdat ze in Egypte waren. En daarom mogen we heel logisch zeggen: hoe kon God Zijn Zoon uit Egypte roepen? Dan moest Hij eerst in Egypte gebracht zijn. En dat is ook gebeurd. Maar wat wil de Heere ons hier mee leren? Welke betekenis ligt hier nu opgesloten in 'Israël uit Egypte geroepen' en 'Christus uit Egypte geroepen'?

Laten we eens op Egypte letten. Egypte was een bekend land. Jaren is Israël er geweest. Maar in het Oude Testament wordt het land Egypte wel meer dan tien keer een diensthuis genoemd. Wat wil dat zeggen? Toen Jakob aanvankelijk met zeventig zielen in Egypte aankwam, was het nog geen diensthuis. Toen was het zeer aangenaam om in het land Gosen te wonen, zeker toen Jozef nog onderkoning was en daar een Farao op de troon zat die Jozef goedgezind was. Maar we weten het: toen deze Farao gestorven was en toen Jozef gestorven was, kwam er een andere Farao op de troon die Jozef niet gekend had. En toen begon het. Toen begon dat afhankelijk heerlijke land voor het volk Israël een diensthuis te worden, of zoals je dat woord ook mag vertalen: een slavenhuis voor Israël. Er staat in de Bijbel: *En het geschiedde in die dagen, als de koning van Egypte gestorven was, dat de kinderen Israëls zuchtten en schreeuwden over den dienst; en hun gekrijt over den dienst kwam op tot God*.

Daarom, gemeente, als we deze gegevens samen nemen, heeft dat Egypte, toen het inderdaad een diensthuis werd, ons wat te zeggen. Gods Woord laat het ons weten: vanaf dat moment dat Egypte een diensthuis werd voor het verbondsvolk Israël, werd dat Egypte het beeld van de heerschappij van de duivel. Toen werd Egypte het beeld van de zonde. Toen werd Egypte het beeld van de genietingen van deze wereld. Ja, het werd het beeld van de verdrukkingen die de kerk des

Heeren moet ondergaan zolang ze hier op aarde is. Het is de Heere Zelf die in de Bijbel de naam Egypte en het land Egypte gebruikt om de toestand van de wereld te openbaren na onze diepe val in het paradijs.

Ja, Gods Woord laat ons weten dat er ook een geestelijk Egypte is. Dat geestelijke Egypte is de wereld waarin wij leven, waarin wij geboren worden, waarin we opgroeien, met alles wat er in deze wereld gebeurt. Sinds de mens in de zonde is gevallen, is deze wereld een geestelijk Egypte geworden. Weet u wie dat heel helder gezien heeft, of aan wie dat zo helder getoond is? Aan Johannes op Patmos. Want er kwam een moment toen Johannes op Patmos was, dat de Heere hem de wereld liet zien. En hoe liet God de wereld aan Johannes zien? Als een stad, als een goddeloze stad. Toen Christus de wereld als een stad aan Johannes openbaarde, hoorde Johannes welke namen deze stad, deze wereld, droeg. Drie namen. De eerste is Babylon, de plaats waar de grote hoer functioneert. De tweede naam die deze stad, die de wereld symboliseert, kreeg, is Sodom. We weten wat er in Sodom en Gomorra allemaal heeft plaatsgevonden. En dan de derde naam die Johannes hoort over die stad die de wereld symboliseert, is de naam Egypte. Wij kunnen dat vinden in Openbaring 11 vers 8.

Dus die grote stad die aan Johannes wordt geopenbaard, die de wereld laat zien, draagt ook de naam Egypte. Daarom mogen we over Egypte vanuit het Woord van God op twee manieren spreken. Er is een letterlijk Egypte, en daar is het volk Israël daadwerkelijk geweest. In datzelfde Egypte is ook de Heere Jezus echt geweest. Maar de Bijbel wijst ons ook op een geestelijk Egypte, en dat is deze wereld: een wereld vol van vijandschap tegen God, een wereld vol van vijandschap tegen Zijn wet, tegen Zijn Woord en tegen Zijn evangelie, een wereld vol van vijandschap tegen Gods volk.

Nu, gemeente, met deze gegevens vanuit de Schriften gaan we terug naar onze tekst, waar wij Matthéüs horen zeggen van Christus: *Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen*. Inderdaad, Christus moest uit Egypte geroepen worden, omdat Hij daar terechtgekomen is. Hij moest er eerst naartoe. De Vader wilde Christus, toen Hij nog maar een pasgeboren Kind was, in Egypte hebben. Daarom kreeg Jozef die opdracht om naar Egypte te gaan toen Herodes van plan was Jezus te doden. Maar, gemeente, dat zenden van Christus als dat kleine Kindeke uit Bethlehem naar Egypte is een voorbode geweest, het beeld geweest, dat God de Vader Zijn lieve Zoon uit de hemel heeft gezonden naar deze aarde, het geestelijke Egypte.

Dan komen wij bij de diepe betekenis van onze tekst terecht. Christus is neergedaald in het diensthuis van deze wereld. Wat betekende dat voor de Heere Jezus, gemeente? Dat was vernedering. Dat was lijden voor Hem. Ja, als dat kleine Kind uit Bethlehem dat vluchten moest, kwam Hij al op de weg van vernedering. Hij moest vluchten voor het scherpe zwaard van koning Herodes. En toch, dat zwaard van Herodes zal Jezus niet treffen. Het zwaard van Herodes zal Jezus niet doden. Want ook al was Hij nog dat kleine Kind uit Bethlehem, niemand zag het, maar Hij wist het, zeker naar Zijn goddelijke natuur: boven Mijn leven hangt een ander zwaard. Dat is niet het zwaard van Herodes, dat is het zwaard van Mijn Vader, waarvan de profeet Zacharia heeft geprofeteerd: *Zwaard, ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen den Man, Die Mijn Metgezel is, spreekt de HEERE der heirscharen; sla dien Herder, en de schapen zullen verstrooid worden; maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden*.

En door dat zwaard, gemeente, wat niemand zag dan Jezus alleen, heeft Hij Zich ook vrijwillig laten slaan. Daartoe kwam Hij in dat geestelijke Egypte, dat geestelijke diensthuis hier op aarde. Daar wilde de Heere Jezus Zich vernederen tot een slaaf, tot een dienstknecht. Zoals Paulus het onder woorden bracht: *Maar Hij heeft Zichzelven vernietigd, de gestaltenis van een dienstknecht*

aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden; En in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelven vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja, den dood des kruises.

Nee, gemeente, de Heere Jezus werd geen slaaf van de zonde, zoals u, zoals jij en zoals ik. Maar Hij liet Zich vrijwillig behandelen naar Gods recht, alsof Hij een slaaf van de zonde was. Want God *heeft alle ongerechtigheden op Hem doen aanlopen*. En zo kwam Hij hier op aarde, in dat diensthuis, dat geestelijke Egypte, terecht. En daar werd de Heere Jezus Christus als geen ander verdrukt. Hij werd gezonden door Zijn Vader en Hij was vrijwillig gehoorzaam aan Zijn Vader.

O gemeente, spreekt dat niet van die onuitsprekelijke zondaarsliefde waarmee het hart van Christus volledig vervuld was toen Hij Zich liet zenden naar het geestelijke Egypte hier beneden? Want, gemeente, wij mensen – kinderen, jongeren, ouderen – wij zijn allemaal slaven geworden van de zonde en van de duivel. Wij zijn onder de heerschappij van die helse Farao gekomen. Wij worden geboren en wij leven te midden van een vijandige wereld, en dat met een vijandig hart, ook van nature. Het is zelfs zo erg dat we het in het diensthuis van deze wereld nog best naar ons zin hebben. We hebben er niet zoveel last van dat we hier zitten van nature, toch? We weten ten diepste niet eens hoe erg het is om een slaaf van de duivel te zijn, om onder zijn heerschappij voort te leven.

Maar weet je, als de Heere nou komt en Hij gaat krachtig werken met Zijn Heilige Geest in je hart, als Hij je harde hart openbreekt en je een vlesen hart geeft dat werkelijk gaat ervaren, dat gaat voelen, dat gaat beleven, dan wordt het anders. Dan ga je ervaren: het Woord wat de Heere tot mij spreekt, is een werkelijkheid voor mij. Ik ben niets anders dan een slaaf van de zonde. Ik lig onder de klauwen van de duivel. Wie heeft het ontdekt in zijn leven? Wie gaat er gebukt onder de slavendienst van de zonde? En wie kan hier tegen de heerschappij van de duivel op? Wie verstaat de dichter, door genade: *Zulke last van zonde en plagen niet te dragen, drukken mijn schouders naar beneên*?

O, hoor toch, hier is de Christus Die gekomen is in het diensthuis der zonde, waarin wij onszelf gebracht hebben. Hij wilde afdalen in uw verlorenheid. Hij is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat ten dode opgeschreven ligt, ja, wat werkelijk verloren is. En Hij roept het die arme zondaren toe, die zichzelf niet meer kunnen verlossen, die zo'n last van de zonde en de duivel hebben: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven*. Ja, Hij, Christus, is gekomen in het geestelijke Egypte hier op aarde om zondaren te verlossen van de zonde en de heerschappij van de duivel.

Maar hoe verlost Christus nou een zondaar uit al die banden? Dan denk ik aan de bekende profetie van Jesaja, die het gezegd heeft in het eerste hoofdstuk van zijn profetie: *Sion zal door recht verlost worden*. Wat dat wil zeggen, gaan we in onze tweede gedachte vanuit onze tekst eens opdiepen.

2. Door het rechthuis

Door het rechthuis ging de weg van de Zoon van God. Inderdaad, Jesaja heeft dat geschreven: *Sion zal door recht verlost worden* (Jesaja 1:27). Aan wie schreef hij deze woorden? Tot wie moest hij die woorden prediken? Tot het volk van Juda en Jeruzalem in het bijzonder, dat ook in de ballingschap terecht zou komen. Zeventig jaar is het volk Israël in de ballingschap geweest. En we weten vanuit de heilsgeschiedenis dat God Zijn volk niet eindeloos heeft gekastijd. Toen die zeventig jaren voorbij waren, heeft God gezegd: en nu is het genoeg. Nu ga Ik opnieuw Mijn krachtige hand laten blijken aan Mijn volk. Eeuwen geleden heb Ik het in Egypte gedaan, nu ga Ik

het ook in Babel doen. Een overblijfsel zal terugkeren, een overblijfsel naar de verkiezing van God, terugkeren naar het beloofde land.

Wat gaat de Heere doen in de tijd van de ballingschap, eeuwen na de verlossing uit Egypte? Hij gaat opnieuw dat volk roepen, maar nu uit Babel. Daarom moesten Jesaja en ook Hosea, die tijdgenoten waren, dezelfde boodschap brengen tot het volk in de ballingschap, alsof ze wilden zeggen: kijk eens terug, eeuwen geleden. Nu jullie daar zitten in de ballingschap en je niet weet hoe je daaruit verlost moet worden, hoe heb Ik het nou eeuwen geleden uit Egypte gedaan? Heb Ik niet met een krachtige hand uw voorgeslacht verlost? Ik ben dezelfde, Ik verander niet. Mijn almacht is niet minder geworden. En ook nu kan Ik met een krachtige hand u verlossen uit de ballingschap. En dat doe Ik in een weg van recht.

Dat heeft Jesaja mogen prediken, dat heeft Hosea mogen prediken. En zoals het volk eens uit Egypte geroepen werd, zo zal het volk nu opnieuw uit Babel worden geroepen, ja, in een weg van recht. Wat betekent dat eigenlijk, *Sion zal door recht verlost worden*? Dat betekent allereerst dat God de vijanden van Zijn volk gaat richten. De verlossing van dat volk gaat dwars door de oordelen heen. En dan letten wij vanmorgen vanuit onze tekst in het bijzonder op die eerste verlossing uit Egypte. Is dat niet dwars door de oordelen heen gegaan? Tien verschrikkelijke plagen zond de Heere over Egypte om in die weg Zijn volk te gaan verlossen uit het diensthuis. En naarmate de Heere deze tien plagen zond, werden de plagen steeds zwaarder. In die plagen openbaarde God Zich als een Rechter. In die plagen die Hij zond, openbaarde de Heere Zich in Zijn recht.

Dat kwam het duidelijkst openbaar in de laatste plaag die de Heere zond over Egypte, toen al die eerstgeborenen moesten sterven. De Heere zond in die nacht, dat Hij het volk zou verlossen, de verderfengel die al die eerstgeborenen zou doden, tenzij er bloed gestreken was aan de zijposten en de bovendorpel van de deuren van het huis. En bij wie was dat bloed nou te vinden, toen de Heere Zijn volk Israël, Zijn zoon, uit Egypte ging verlossen? En waar kwam dat bloed dan vandaan, dat bij die deuren gestreken was? Wel, dat bloed, zo weten wij, was alleen te vinden bij de Israëlieten. De Heere had dat door middel van Mozes aan Israël bekendgemaakt: *Die laatste nacht, o Mijn volk, dan ga Ik u verlossen. Maar dan moet u een aantal dingen doen. Dan moet je naar je kudde gaan en dan moet je een lammetje uitzoeken, volkomen, zonder gebrek, één jaar oud. Vier dagen moet je dat lammetje in je gezinnetje opnemen. Laat het maar gewoon tussen de kinderen en tussen je gezin lopen. Laat het maar gewoon met u slapen in de slaapkamer. Ga maar vier dagen met dat lam om. En na die vierde dag, dan moet je dat lam slachten. Dan moet je dat bloed opvangen. En met een hysopkwast moet je dat bloed strijken aan de bovendorpel en de zijposten van de deur. En het vlees van het lam moet je braden en in die nacht eten met ongezuurde koeken en bittere saus*.

Zo, gemeente, werd eeuwen geleden in die weg Israël als de zoon van God uit Egypte geroepen, in die nacht waar werkelijk alles sprak van Gods recht. Gods recht sprak in de oordelen, in die tiende plaag, maar ook in het slachten van dat lam in plaats van de eerstgeborene Israëlitische jongen. Dus hoe werd Israël uit Egypte verlost? Door de oordelen heen, in de weg van de bloedstorting van het lam. Ja, dat was Gods recht. Toen werd het diensthuis van Egypte door Gods handelingen, door Gods daden, een rechthuis.

Als we dit overdenken vanuit de Schriften – en wat is de Schrift toch rijk als je Schrift met Schrift gaat vergelijken en de Heere licht geeft over de verschillende aspecten van het heilige Woord van God – dan komt er nog een diepte boven uit de tekst: *Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen*. Want Matthéüs mag deze woorden gaan toepassen op Christus. En zoals Israël eens uit Egypte geroepen werd, zo werd ook Jezus Christus uit Egypte geroepen. Ik herhaal het nog een keer: dan

is Egypte het beeld van het diensthuis van deze wereld. Dan is dat letterlijke Egypte het beeld van het geestelijke Egypte, waarin Christus wilde neerdalen, opdat Hij er ook weer uit geroepen zou worden. Maar Christus kon niet eerder dit geestelijke Egypte verlaten, gemeente, om terug te keren naar het Vaderhuis hierboven, voordat de weg van Christus door het rechthuis ging.

Zo is Hij op aarde gekomen, in het rechthuis van Pilatus, om weliswaar als een Onschuldige in Zichzelf, nochtans veroordeeld te worden tot de kruisdood op Golgotha. Ja, toen werd Golgotha een plaats van het gericht. Toen werd Golgotha voor Christus het rechthuis van Zijn Vader, waar Hij doorheen moest. En dan denk ik nog een keer aan die woorden van Johannes op Patmos, waar ik het zojuist ook over gehad heb, hoe de wereld aan Johannes getoond werd als een stad met de naam Egypte. Wat lees ik dan in Openbaring 11 vers 8? *Die geestelijk genaamd wordt Egypte*, dat is die stad, weet u wel, die de wereld symboliseert, *alwaar ook onze Heere gekruist is*. Dus wat ziet Johannes? Een stad met de naam Egypte, alwaar Christus gekruist is. En is dat niet gebeurd? Is Christus niet in deze wereld, in het geestelijke Egypte van deze wereld, gekruisigd geworden? Ja toch, dat is Hij toch. En is de kern van het evangelie niet een gekruisigde Christus die gepredikt moet worden, hoe Hij als het Lam Gods zo in deze weg door dat rechthuis heen de zonde der wereld heeft weggedragen?

O, Hij is het Paaslam, Hij is het Pascha dat geslacht is voor een doodschuldige zondaar. Hij heeft Zijn bloed gegeven, al Zijn bloed gegeven, toen Hij gekruisigd werd in dat geestelijke rechthuis, tot betaling van de schuld. Dat, gemeente, dat is nou verlossing door recht, op grond van recht. En nu ga ik het u vragen, nu deze gekruisigde Christus deze morgen u weer voorgesteld wordt in de prediking: is Hij je al dierbaar geworden? Raakt het nou de snaren van je ziel, omdat je ontdekt hebt: ik kan mijn schuld nooit betalen? Als ik gestraft moet worden voor mijn zonde, kom ik eeuwig om. En dat je nu hier, in de kerk, door de werking van de Heilige Geest onder de prediking, ogen des geloofs mag krijgen om op die gekruisigde Christus te zien, voor Wie maar één plaats overbleef tussen hemel en aarde aan het vloekhout op Golgotha?

Daar kwam God de Vader op Zijn Zoon aan, gemeente, als de Rechter van hemel en aarde. En Hij sprak tot Zijn Zoon: *Kom dan, en laat ons samen rechten*. En hoe zou de Vader nu met Zijn Zoon in het gericht kunnen treden? Dat deed Hij omdat Zijn Zoon daar hing aan het kruis, beladen met de schuld van Zijn kerk. En toen Jezus Christus daar hing in dat geestelijk Egypte, toen die kruisheuvel Golgotha het rechthuis voor Christus werd, toen kwam in totale zwaarte de toorn van God op Jezus af. Toen trof de vloek van de wet het hart van Christus in zijn volle kracht. Toen kwamen alle pijlen van Gods gekrenkt recht op Jezus af.

O gemeente, wat heeft het de Heere Jezus Christus toch echt alles, alles gekost om een verloren zondaar door recht te verlossen. En Hij heeft het volbracht, volkomen volbracht, zodat er niets meer bij kan van een zondaar, en er ook niets meer bij hoeft van een zondaar. Wat een wondervolle weg: verlossing van alle zonden, van alle ongerechtigheden in een weg van recht. En hebt u nou op de school van vrije genade geleerd wat het recht van God nu eist? Ja, dan moet je betalen wat je God schuldig bent, echt waar. Want *de ziel die zondigt, die zal sterven*. En heeft deze rechtvaardige eis van God je nou in de nood gebracht, zodat je oprecht met een verbroken en verslagen hart leert te belijden voor Gods aangezicht: *Ik heb gedaan wat kwaad is in Uw ogen; dies ben ik, HEERE, ik, vuile zondaar, vuile zondares, Uw gramschap dubbel waardig. HEERE, ik erken mijn schuld, die U tot straf bewoog; Uw doen is rein, Uw vonnis gans en rechtvaardig*?

Dan ken je ook wat anders, als het goed is. Dan kan het niet anders of in je ziel wordt een noodvraag geboren, een begeerte geboren: *O God, verlos mij uit de nood, en red om Uw Naams wil mijn leven*. Nee, dan doe je niets meer af van de heilige eis van Gods recht. En dan wil je niet

meer om dat recht heen. Maar je gaat het aanbidden, omdat het bij God hoort. Je gaat Gods gerechtigheid lief krijgen, omdat je God lief krijgt. Daarom mag je buigen voor de heilige eisen van God. En weet u, dan is het wonder zo groot. Want dan zal God Zijn Zoon aan je openbaren, Die nou de weg van recht wilde gaan als het Lam Gods, Die al je zonden heeft weggedragen.

En echt, u die het mag kennen, u bent het hartelijk met me eens: als dat voor het eerst aan je geopenbaard wordt en je krijgt het te geloven, en steeds meer te geloven, dan komt er een liefde tot Christus. Dat kan niet anders, juist tot zo'n Christus Die gekruisigd wilde worden, Die in het diensthuis van Egypte wilde afdalen, Die in uw plaats door dat rechthuis wilde gaan. Wat krijg je Hem dan hartelijk lief! Wat wordt Hij dan alles voor je! En wat ga je dan leren vluchten tot Hem! Ja, je ogen worden gericht op Hem. Je hart wordt getrokken naar Hem. En je handen strekken zich uit naar Hem door het werk van de Heilige Geest.

Dan is het net als met die Israëlieten in de nacht dat ze uit Egypte geroepen werden, en de vier dagen die daaraan voorafgingen. Dan komt er in het geestelijke leven een periode dat je niemand anders ziet dan Jezus alleen. Het is net alsof je Hem als het Lam in huis hebt, en dagen achtereen met Hem mag verkeren om liefde tot die Persoon te krijgen, tot dat Lam. Maar om dan ook te leren hoe dat Lam, juist dat Lam dat je zo lief hebt gekregen, in uw plaats moet sterven, om te leren: God gaat nooit buiten Zijn recht om. En waar u niet kunt betalen voor uw schuld, gaat het Lam van God het doen. En Hij heeft het gedaan. Hij heeft volkomen betaald voor alle zonden. Hij heeft aan alle eisen van Gods recht voldaan.

Daarom wordt een zondaar die zalig wordt, zoals dat vroeger wel eens werd uitgedrukt, zalig op rechtsgronden, op grond van recht, op grond van dat offer wat Christus naar Gods recht heeft volbracht. En als je dat mag leren geloven, persoonlijk voor je eigen ziel, dan ga je ook in verwondering David nazingen: *Welzalig is de mens, wien 't mag gebeuren, dat God naar recht hem niet wil schuldig keuren*.

O gemeente, wie is hier vanmorgen verlegen om zo'n Zaligmaker? Wie ervaart in zijn leven de zielennood van dat diensthuis van de zonde? Wie is bevreesd voor die verderfengel die toen, eeuwen geleden, door Egypte ging om de eerstgeborenen te doden? Wie vreest er voor Gods recht? Wie kan er geen rust meer vinden buiten de Heere Jezus Christus en Zijn dierbaar bloed? Vanmorgen wordt Hij u voorgesteld. Vanmorgen wordt Hij u opnieuw geschilderd: Jezus Christus, het Lam van God, dat door het diensthuis, door het rechthuis gegaan is. Maar Hij is in dat rechthuis op Golgotha niet gebleven. Hij is niet in het oordeel gebleven. Hij is niet in de hel gebleven. Maar op grond van recht heeft Hij het mogen uitroepen aan het kruis van Golgotha: *Het is volbracht*. Het doel is bereikt. Ik heb aan Gods recht volkomen voldaan. En nu kan Ik u, arme zondaar, zalig maken. Nu kan Ik u, arme zondaar, verlossen. Nu kan Hij Zijn kerk, op grond van recht, weer terugbrengen in de gemeenschap met God, in het Vaderhuis hierboven.

3. Naar het Vaderhuis

We keren even terug naar de geschiedenis die voor ons open ligt. Herodes is gestorven. En Jozef mag met Maria en het Kindeke weer terug. Ze zijn er een tijdje geweest. Hoe lang, dat weet ik niet. Wanneer ze precies teruggekeerd zijn, weet ik ook niet. Wat mij wel opgevallen is: Jozef en Maria waren arme mensen. En de Heere is in Zijn voorzienigheid zo goed geweest dat die wijzen uit het oosten ook nog die geschenken meebrachten: goud, wierook en mirre. Toen waren ze in één ogenblik rijk. Ziet u dat de Heere zorgt, ook voor het dagelijkse leven, ook voor dat gezinnetje toen daar? Door die gaven konden ze naar Egypte reizen, konden ze daar verblijven en weer terugreizen. De Heere is een God voor het geestelijke leven, maar ook echt voor het tijdelijke leven.

En toen het moment daar was dat Herodes gestorven was, konden ze terug naar Bethlehem, terug naar Nazareth, het verachte Nazareth. En toen werd het vervuld: *Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen,* Jezus Christus, letterlijk uit dat land. Maar weet u, toen de Heere Jezus uit Egypte geroepen werd en Hij daar terechtkwam in dat verachte Nazareth, ging Zijn lijdensweg verder. Zo is Hij door het land gereisd. Drieëndertig jaar lang is Hij op aarde geweest, totdat Hij Zijn laatste reis begon naar de stad Jeruzalem, alwaar Hij gekruisigd werd, waar Hij gestorven is, waar Hij begraven is. Maar in de nabijheid van Jeruzalem werd Hij door Zijn Vader opgewekt uit de doden. En toen Hij nog veertig dagen op aarde geweest is na Zijn opstanding, is het ook geestelijk waar geworden: *Uit het geestelijke Egypte van deze aarde heb Ik Mijn Zoon geroepen*.

En toen werd het Hemelvaart. En ging Christus terug naar het Vaderhuis hierboven. En toen Hij daar naartoe ging, wist Hij het: Mijn kerk zal Mij volgen. Hij heeft het ook gezegd: *Uw hart worde niet ontroerd; gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zou Ik het u gezegd hebben. Ik ga heen om u plaats te bereiden.* En Hij heeft het gedaan. Hij heeft de plaats bereid. Hij is heengegaan. *Uit het geestelijke Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen*. En zo is Hij in de hemel gekomen. Zo is Hij weer bij Zijn Vader gekomen, aan de rechterhand van Zijn Vader, dat Vaderhuis met Zijn vele woningen. Ja, daar zal Hij Zijn kerk ook brengen. *En zo wanneer Ik heen gegaan zal zijn, en u plaats bereid zal hebben, zo zal Ik wederkomen, en u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben*.

En weet u, nu is Hij daar in het Vaderhuis hierboven. En hoe is de Heere Jezus daar nu? Als een biddende Hogepriester. En weet u wat Hij onder andere ook bidt, ook op dit moment, in het hemelhof hierboven? Hij bidt heel veel, maar in het licht van onze tekst wil ik één gebed noemen dat de Heere Jezus bidt in het Vaderhuis hierboven: *Vader, Ik wil*, ja, zo kan Hij bidden, *Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging der wereld*.

Hoort u dat, kind van God in ons midden? In de hemel is uw oudste Broeder. En Hij bidt: *Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zullen zijn, die Gij Mij gegeven hebt.* En daarom komen degenen die zalig worden ook in het Vaderhuis hierboven. Zou je er ook willen komen, jongen, meisje, man, vrouw? Zou je ook een plaatsje willen hebben in het Vaderhuis hierboven? Dan moet er op aarde een wonder gebeuren, toch? Het wonder van onze tekst: *Uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen*. Ben je zo al geroepen, krachtdadig, door de werking van de Heilige Geest, uit de duisternis van het geestelijke Egypte tot het wonderlijke licht in Christus, zoals Abram uit Mesopotamië, zoals Levi uit zijn tolhuis, zoals Zacheüs uit de vijgenboom, geroepen uit het slaafhuis van Egypte, geroepen uit het diensthuis der zonden? *Ga uit, volg Mij, kom af, bekeert u*. Dat zijn de roepstemmen waarmee de Heere zondaren roept.

Is het al waar geworden wat David zong in Psalm 45: *O dochter, hoor, en zie, en neig uw oren; verlaat, vergeet wat ooit u kon bekoren, uw vaders huis, uw volk en wat voorheen uw dierbaar en beminnenswaardig scheen*? Dat is de roeping die de Heere werkt in het hart van een zondaar door Woord en Geest. Daar zal het allereerst op aankomen, dat je inwendig door de kracht van de Heilige Geest geroepen wordt tot een wedergeboorte, tot een levende hoop. Dan gaat het horen van het Woord gepaard met daden, en dat is Gods werk.

En elke zondagmorgen beginnen wij te luisteren naar de wet des Heeren met dat kostelijke werk wat de Heere doet: *Ik ben de HEERE, uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgeleid heb.* Daarmee openbaart de Heere aan het begin van Zijn heilige wet wat Zijn werk is. Hij trekt zondaren uit het diensthuis van het geestelijke Egypte. O, laat het je gebed zijn, als je nog in het

geestelijke Egypte bent: *HEERE, trek mij uit het diensthuis van Egypte. Bekeer mij toch, zo zal ik bekeerd zijn*.

Want wie zo krachtig door de Heere geroepen wordt, die zal op zijn tijd gaan ontdekken wat het is om in dat geestelijke Egypte te zijn. Die zal daar juist gaan leren hoe wonderlijk de weg is om uit je zonden en nood verlost te worden, op grond van dat heerlijke recht van God, met handhaving van Gods gerechtigheid, ja, op grond van het bloed van het Lam. Ja, echt, ook in 2026, gemeente, is het waar en blijft het waar: God zal Zijn kerk door recht verlossen, om ze zo een volgeling te maken van de Heere Jezus Christus, om achter Christus aan, eenmaal op Gods tijd, gebracht te worden in het Vaderhuis hierboven.

Ja, dat is een weg van zelfverloochening. Dat is een weg van sterven achter Jezus aan. Dan is de weg van Christus – uit het diensthuis, door het rechthuis, naar het Vaderhuis – ook de weg van Zijn volgelingen. Dat kan ook niet anders. Want wie Christus wil volgen, gaat Zijn voetstappen drukken. En dan moet je door deze wereld heen. Dan moet je door dit geestelijke Egypte heen, reizen door een bezet gebied, een plaats vol doodsgevaren. Hier heersen de zonden. Hier werkt de satan nog steeds. Hier loert de dood. En toch komen al Gods kinderen, achter Christus aan, eenmaal in het Vaderhuis hierboven. Ze komen uit de grote verdrukking van het geestelijke Egypte op aarde. En hoe komen ze daar straks aan? Ja, bekleed met de witte klederen van Christus' gerechtigheid, gewassen in het bloed van de Heere Jezus Christus.

Nee, ze zullen in de verdrukking op aarde niet omkomen. Ze zullen in het geestelijke Egypte niet bezwijken. Want Christus houdt hen vast. Christus bidt voor hen. Hij is in al hun benauwdheden mede benauwd geweest. En als ze een kruis moeten dragen door de woestijn van dit leven heen, het zwaarste deel heeft Jezus gedragen. En de ware kruisdragers achter Christus aan, die gaan het leren, steeds weer opnieuw: *Neem Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht*.

Daarom komt er eens een einde aan de verdrukking in het geestelijke Egypte. Al Gods kinderen worden op Gods tijd in het Vaderhuis hierboven gebracht. Als de vrijgekochten des Heeren komen ze daar straks aan. En *eeuwige blijdschap zal op hun hoofden wezen*. En ziende op die heerlijke toekomst die wacht, zingen ze toch wel eens, ja, hier in dat geestelijke Egypte, als ze iets van die verdrukking en van dat diensthuis en slavenhuis ervaren: *Nu reis ik getroost onder 't heiligend kruis, naar 't erfgoed hierboven, naar 't Vaderlijk huis. Mijn Jezus geleidt mij door d' aardse woestijn; gestorven voor mij zal mijn zwanenzang zijn*.

Amen.